

още кога бѣха на радиемахленската станция. Азъ тукъ се видѣхъ съ тѣхъ, распитвахъ ги за много нѣща, а тий ми отговорихъ съ думитѣ: «не бойте се, нѣма страшно, Русцитѣ сж въ градътъ, войска още дойде тамъ отъ Казанлъкъ, и тий утрѣ, ако е рѣкълъ Богъ, до пладнѣ сж тукъ;» та такъви подобни насърчаваня и утѣшения се давахъ не само мене, нъ и на другитѣ селяне въобще. Познахъ нѣкои други момчета на които имената не ще да изброявамъ като ще спомена само тия: Анастасъ П. Тачевъ, Димитръ Х. Ганчевъ, Иванчо Приматаровъ и Тодоръ Златаревъ като по-близни и познати на мене. — Радостта при настоящата вѣстъ бѣше въобще въ всички извърѣдна, дѣто може така да се рѣчеше, че на всичкитѣ людѣ сега сърдцата имъ се съживихъ изново отъ прѣднето прѣзъ деньтъ си ослабване по духъ, щото имаха добрината отъ нея да могатъ свободно и безгрижно да си се понаспжтъ на тихата, ясна и къса лѣтна нощъ, като си отиравятъ тайно сърдечнитѣ вътрѣшни молитви къмъ Бога, познати отъ тѣхнитѣ жални, блѣдни носърнали лица, а сега малко позасмѣни и зачервени, знакъ отъ общата чувствувана радостъ добита чрѣзъ новодошитѣ гостие за варденнето имъ.

Тая вечеръ бѣ блаженна за селото, мирна, спокойна, тиха, свѣтла отъ блѣстящата нощна царица — и дошитѣ гостие намѣсто Русцитѣ, като расправихъ на селянетѣ, че трѣбва да иматъ нѣкакъвъ си тасенъ знакъ даденъ на пощната имъ стража, дѣто човѣкътъ, който е отвѣнъ, ако не отговори и се усъмни, то тогава да хвъргатъ отгорѣ му съ пушка, инакъ може да убиятъ нѣкой Българинъ за Божата правда напраздно, както сега направили съ тѣхъ въ дохожданието, безъ да питатъ и разумѣятъ човѣкътъ какъвъ е, хвъргатъ отгорѣ му; това не имъ правило честь, дѣто съ това смущаватъ и побъркватъ работата на цѣлото село; така щото, най-послѣ прѣдложихъ че е врѣме вече да имъ се покаже квартира за спанье, като уморени отъ прѣзъ деньтъ си. Дохожда слѣдъ малко селскый Бехая та извѣсти, че квартирата е готова да заповѣдатъ и така тръгнахъ, а можеството се распрѣсна и отиде вече да си спи мирно.